

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 275/2016-9

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 4. mája 2016 predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], zastúpeného advokátom JUDr. Branislavom Fridrichom, PhD., Fridrich Paľko, s. r. o., Grösslingová 4, Bratislava, vo veci namietaného porušenia jeho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Trnave č. k. 21 CoZm 37/2014-590 z 29. mája 2015 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDACTED] [REDACTED] o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 10. septembra 2015 doručená sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED] (ďalej len „sťažovateľ“), vo veci namietaného porušenia jeho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Krajského

súdu v Trnave (ďalej len „krajský súd“) č. k. 21 CoZm 37/2014-590 z 29. mája 2015 (ďalej aj „uznesenie krajského súdu z 29. mája 2015“ alebo „napadnuté uznesenie“).

Sťažovateľ vo svojej sťažnosti uviedol, že 29. januára 2008 vydal Okresný súd Trnava (ďalej len „okresný súd“) zmenkový platobný rozkaz č. 9 Zm 2/08, v ktorom uložil sťažovateľovi, aby do 3 dní od jeho doručenia zaplatil spoločnosti AGROREAL spol. s r. o., Hlavná 918/2, Galanta (ďalej len „žalobca“), sumu 10 000 000 Sk spolu s úrokom z omeškania vo výške 6 % ročne od 19. apríla 2005 až do zaplataenia, zmenkovú odmenu vo výške 33 333 Sk a nahradil žalobcovi trovy konania vo výške 601 998 Sk a trovy právneho zastúpenia vo výške 78 160 Sk (ďalej len „platobný rozkaz z 29. januára 2008“). Proti platobnému rozkazu z 29. januára 2008 podal sťažovateľ v zákonnej lehote námietky.

Okresný súd rozsudkom sp. zn. 22 CbZm 2/2008 z 31. marca 2008 (ďalej len „rozsudok okresného súdu z 31. marca 2008“) rozhodol o ponechaní platobného rozkazu z 29. januára 2008 v platnosti a zároveň uložil sťažovateľovi povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 40 651,50 Sk, a to v lehote 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku. Okresný súd vydal v predmetnej veci 17. apríla 2008 opravné uznesenie sp. zn. 22 CbZm 2/2008 (ďalej len „opravné uznesenie okresného súdu zo 17. apríla 2008“). Proti rozsudku okresného súdu z 31. marca 2008 a opravnému uzneseniu okresného súdu zo 17. apríla 2008 podal sťažovateľ v zákonnej lehote odvolanie.

Krajský súd o odvolaní sťažovateľa rozhodol rozsudkom č. k. 21 CoZm 6/08-235, 21 CoZm 7/08 z 3. marca 2009 (ďalej len „rozsudok krajského súdu z 3. marca 2009“), ktorým potvrdil rozsudok okresného súdu z 31. marca 2008 a uložil sťažovateľovi povinnosť zaplatiť žalobcovi trovy odvolacieho konania v sume 5 727,02 € a zároveň zrušil opravné uznesenie okresného súdu zo 17. apríla 2008. Proti rozsudku okresného súdu z 31. marca 2008 v spojení s opravným uznesením okresného súdu zo 17. apríla 2008 a rozsudku krajského súdu z 3. marca 2009 podal generálny prokurátor Slovenskej republiky mimoriadne dovolanie.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) uznesením sp. zn. 3 MOBdo 4/2009 z 30. apríla 2010, ktoré nadobudlo právoplatnosť 21. júla 2010, rozhodol o zrušení rozsudku okresného súdu z 31. marca 2008 spolu s opravným uznesením okresného súdu zo 17. apríla 2008 a rozsudku krajského súdu z 3. marca 2009 a vec vrátil okresnému súdu na ďalšie konanie.

Okresný súd rozsudkom sp. zn. 22 CbZm 8/2011 z 1. decembra 2011 (ďalej len „rozsudok okresného súdu z 1. decembra 2011“) rozhodol o zamietnutí žaloby a zrušení platobného rozkazu z 29. januára 2008. Žalobca podal proti rozsudku okresného súdu z 1. decembra 2011 odvolanie, na základe ktorého krajský súd uznesením sp. zn. 21 CoZm I/2012 z 29. júna 2012 tento rozsudok zrušil a vec vrátil okresnému súdu na ďalšie konanie pre jeho nedostatočné a nezrozumiteľné odôvodnenie, resp. pre jeho nepreskúmateľnosť.

Okresný súd rozsudkom sp. zn. 22 CbZm 8/2010 z 20. novembra 2012 (ďalej len „rozsudok okresného súdu z 20. novembra 2012“) rozhodol o zamietnutí žaloby a zrušení platobného rozkazu z 29. januára 2008. Krajský súd na základe odvolania žalobcu proti rozsudku okresného súdu z 20. novembra 2012 rozhodol v predmetnej veci uznesením sp. zn. 21 CoZm I/2013 z 31. októbra 2013, ktorým rozsudok okresného súdu z 20. novembra 2012 zrušil a vec vrátil okresnému súdu na ďalšie konanie s odôvodnením, podľa ktorého sa okresný súd právne nevysporiadal so všetkými vykonanými dôkazmi, a preto je daný rozsudok nepreskúmateľný.

Okresný súd rozsudkom sp. zn. 22 CbZm 8/2010 z 27. mája 2014 (ďalej len „rozsudok z 27. mája 2014“) rozhodol o zamietnutí žaloby a zrušení platobného rozkazu z 29. januára 2008, proti ktorému podal žalobca v zákonnej lehote odvolanie. Krajský súd napadnutým uznesením z 29. mája 2015 zrušil rozsudok okresného súdu z 27. mája 2014 a vec vrátil okresnému súdu na ďalšie konanie s odôvodnením, že okresný súd nerešpektoval smer dokazovania naznačený krajským súdom, ktorým sa mal uberať, a vydal rozhodnutie, ktoré je nepreskúmateľné, nezrozumiteľné a nerešpektujúce predložené dôkazy.

Uznesenie krajského súdu z 29. mája 2015 bolo sťažovateľovi doručené 7. júla 2015. Podľa sťažovateľa uznesením krajského súdu z 29. mája 2015 došlo k porušeniu jeho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, čo odôvodnil takto:

„Z dokazovania vykonaného okresným súdom je zrejmé, že na zmenke bol vyznačený indosament až po uplynutí lehoty na protest, a teda podľa § 20 ods. 1 zákona zmenkového a šekového má indosament iba účinky obyčajného postúpenia, a teda žalovaný mohol robiť námietky založené hoci aj na jeho vlastných vzťahoch k predošlej majiteľke zmenky. Žalovaný s ohľadom na uvedené včas uplatnil námietku zániku zmenkového záväzku, a to zaplatením zmenkového dlhu predchádzajúcej majiteľke zmenky. Ako ďalej vyplýva z vykonaného dokazovania, žalovaný uhradil predchádzajúcej majiteľke zmenky platbu v totožnej výške akou bola zmenková suma uvedená v zmenke, v deň splatnosti a aj v mieste platenia zmenky. Zároveň nebol preukázaný žiadny iný dôvod platenia ku dňu 18. 4. 2005 a ani žiaden iný záväzok v rovnakej sume 10.000.000 Sk medzi žalovaným a predchádzajúcou majiteľkou zmenky v tom čase neexistoval. Vo výpovedi svedkyne - predchádzajúcej majiteľky zmenky, ktorú ale Okresný súd v Trnave vyhodnotil ako nedôveryhodnú vzhľadom na ďalšie dokazovanie, odznelo, že navyše oproti nároku na platenie zo zmenky existoval aj nárok z plnenia z vyporiadania BSM. Okresný súd v Trnave však dospel k presvedčivému záveru, že výpoveď svedkyne [REDAKOVANÉ] je nevieryhodná.

1. Odvolací súd vo svojich uzneseniach vytyka Okresnému súdu v Trnave nevenovanie pozornosti posúdeniu námietok zániku kauzy, a to v súvislosti s okolnosťami vystavenia zmenky, na ktorý poukazoval žalobca.

Z uvedeného nie je zrejmé, o čo ide, pretože námietka zániku kauzy nebola v lehote na podanie námietok vznesená. Nie je jasné, aké okolnosti vystavenia zmenky sú tie, na ktoré poukazoval žalobca, ktorým nemal prvostupňový súd venovať pozornosť

2. Konštatovanie odvolacieho súdu, že záver prvostupňového súdu o tom, že zmenka plnila zabezpečovaciu funkciu, nie je preukázaný, nie je nijako podložený. Odvolací súd núti prvostupňový súd, aby ustálil skutočnú funkciu zmenky, pretože [REDAKOVANÉ] tvrdila, že popri nároku na 10 mil. Sk, ktorý bol plnením súvisiacim s vyporiadanim, existoval aj jej

nárok na platenie zo zmenky. Prvostupňový súd však presvedčivo preukázal, že výpoveď [REDAKOVANÉ] je nevieryhodná.

3. Odvolací súd neposkytuje žiadne konkrétne inštrukcie k tomu, ako má prvostupňový súd opätovne posudzovať výpoveď svedkyne [REDAKOVANÉ] v spojitosti s dôkazmi vyvracajúcimi jej svedectvo. Odvolací súd iba poukazuje na svoje predchádzajúce rozhodnutie s vytknutými nedostatkami č. k. 21CoZm 1/2013-547. Takýto postup však OSP neumožňuje. Môže tak robiť odvolací súd iba vo vzťahu k prvostupňového rozhodnutiu, ktorého dôvody v plnom rozsahu potvrdí. Odvolací súd sa nemôže všeobecne odvolať na dôvody svojho predchádzajúceho zrušovacieho rozhodnutia bez ich konkretizácie, pretože ide o rozhodnutie, ktoré už mohlo byť sčasti akceptované a prvostupňový súd a účastník tak nevie, čo konkrétne odvolací súd napáda. Napríklad s požiadavkou, aby prvostupňový určil, aké konkrétne plnenie zmenka zabezpečovala, keďže bola vystavená (30. 3. 2005) pred zmluvou o vzájomnom vypořádání. Prvostupňový súd reagoval tak, že zmenka môže existovať skôr, ako bude plniť zabezpečovaciu funkciu. Preto nie je vôbec jasné, v akom rozsahu je toto konštatovanie napadnuté, pretože odvolací súd hovorí, že to ešte neznamená, že nemôže ísť o zmenku na platenie. Prvostupňový súd však reagoval tak, že to by muselo byť preukázané, že ide o zmenku na platenie. Je to opäť podľa nášho názoru v tom, že musí byť preukázaná funkcia zmenky žalobcom. Odvolací súd núti prvostupňový súd do opätovného prehodnocovania dôkaznej situácie vo vzťahu k výpovedi svedkyne [REDAKOVANÉ] kde však nie je jasné, akými dôkaznými postupmi by mal prvostupňový súd opätovne preveriť jej vieryhodnosť.

4. Podľa rozhodnutia NS SR č. k. 3MObdo 4/2009-292 z 30. 4. 2010 vydaného v predmetnom konaní je dôkazné bremeno týkajúce sa charakteru zmenky (či ide o zabezpečovaciu zmenku alebo zmenku na platenie) na žalobcovi. Odvolací súd napriek tomu, že žalobca nevie preukázať, že ide o zmenku na platenie na 10 mil. SK odlišných od tých, ktoré už boli zaplatené z titulu vypořádania BSM, opätovne uvádza, že je potrebné ustáliť charakter zmenky. Prvostupňový súd jasne preukázal, že ide o zmenku zabezpečovaciu práve tým, že svedkyňa [REDAKOVANÉ] uviedla v zápisnici, že jej nároky na finančné vyrovnanie sú konečné a nemenné a súčasne uspokojené v plnej výške. Zápisnica (20. 4. 2005) bola spísaná dva dni po úhrade 10.000.000 Sk svedkyňi od žalovaného titulom vypořádání BSM (18. 4. 2005). Je prakticky isté, že žiadna iná

kauza tu pre zmenku už nemôže byť. Súd musí skúmať existenciu kauzy ex offo (NS SR 2 OBdo 1/2009 z 1. 4. 2009)

Vzhľadom na neurčitosť a všeobecnosť povahy tvrdenia svedkyne [REDAKOVANÉ] o dojednaní slúžiacom ako podklad vystavenia zmenky, nemôže byť toto dojednanie spôsobilým dôvodom vzniku majetkovoprávneho záväzku, a nemožno preto uplatňovať nároky z takejto zmenky. V prípade, že svedkyňa vo svojej výpovedi, Okresným súdom v Trnave označenej ako nedôveryhodnej, uviedla aj inú kauzu vzniku záväzku ako vyporiadanie BSM, je na strane žalobcu preukázať takúto kauzu, čo ako sme už vyššie uviedli žalobca nedokázal, nakoľko žiaden iný dôvod vzniku zmenky neexistuje. K tomu poukazujeme na rozsudky Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, kde Najvyšší súd vyslovil tento názor v rozsudkoch pod sp. zn. 2 Obo 17/2009 z 1. 4. 2009, sp. zn. 1MOBdo V 9/2007 z 27. 11. 2008 a sp. zn. 5 Obo 115/2008.“

Sťažovateľ poukázal na závery rozhodnutí ústavného súdu vo veciach sp. zn. III. ÚS 4/2013, II. ÚS 387/2010 a sp. zn. II. ÚS 105/09 týkajúce sa kvality odôvodnenia súdneho rozhodnutia podľa čl. 46 ods. 1 ústavy.

Na základe uvedených skutočností sťažovateľ ústavnému súdu navrhol, aby vydal nález, v ktorom vysloví, že napadnutým uznesením krajského súdu z 29. mája 2015 došlo k porušeniu jeho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj jeho práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, zruší uvedené uznesenie a vráti vec krajskému súdu na ďalšie konanie a zaviazá krajský súd uhradiť mu náhradu trov konania.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí senátu bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Sťažovateľ namietal porušenie svojich základných práv podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj jeho práv podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením krajského súdu z 29. mája 2015, ktoré je podľa neho nedostatočne odôvodnené, arbitrárne a ústavne neakceptovateľné.

Ústavný súd konštatuje, že v predmetnej veci krajský súd rozhodoval o odvolaní žalobcu podanom proti rozsudku okresného súdu z 27. mája 2014, ktorý svojím uznesením zo 29. mája 2015 zrušil a vec vrátil okresnému súdu na ďalšie konanie.

Vzhľadom na skutkové okolnosti v predloženej veci ústavný súd v prvom rade konštatuje, že zrušujúce uznesenie krajského súdu z 29. mája 2015 nie je konečné a vrátením veci okresnému súdu na ďalšie konanie poskytne ochranu označeným právam sťažovateľa okresný súd, a preto v súlade s princípom subsidiarity zakotveným v čl. 127 ods. 1 ústavy v spojení s čl. 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde je ústavnému súdu daná možnosť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietnuť sťažnosť pre nedostatok právomoci.

Ústavný súd z dôvodu presvedčivosti tohto rozhodnutia, a taktiež preto, že pri uplatňovaní princípu subsidiarity v záujme poskytnutia účinnej ochrany základným právam účastníkov občianskeho súdneho konania v rámci svojej judikatúry nezotrváva, bezvýhradne dopĺňa, že v danom prípade okrem vysloveného nedostatku právomoci na prerokovanie sťažnosti existuje aj ďalší relevantný dôvod na jej odmietnutie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde, a to pre zjavnú neopodstatnenosť.

V tejto súvislosti ústavný súd poukazuje na svoju konštantnú judikatúru, podľa ktorej nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecných súdov, ktoré ich pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne s medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách (I. ÚS 115/02, I. ÚS 12/05, I. ÚS 382/06, I. ÚS 88/07).

Úlohou ústavného súdu totiž nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým prislúcha interpretácia zákonov. Posúdenie vecí všeobecným súdom sa môže stať predmetom kritiky zo strany ústavného súdu iba v prípade, ak by závery, ktorými sa všeobecný súd vo svojom rozhodovaní riadil, boli do takej miery zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, že by zásadne popreli účel a význam zákonného predpisu (*mutatis mutandis* I. ÚS 5/00, I. ÚS 17/00, I. ÚS 382/06, I. ÚS 88/07).

Podstata predloženej sťažnosti spočíva v tvrdení, že krajský súd nedostatočne vyhodnotil skutkové závery okresného súdu, na ktorých založil svoje rozhodnutie, núti okresný súd nekonkrétne doplniť dokazovanie o dôkazy, ktoré ale presne nepomenoval.

Podľa § 221 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) ak odvolací súd zruší rozhodnutie, môže podľa povahy veci vrátiť vec súdu prvého stupňa na ďalšie konanie, prerušiť konanie, zastaviť konanie alebo postúpiť vec orgánu, do právomoci ktorého vec patrí.

Krajský súd napadnuté uznesenie z 29. mája 2015, ktorým zrušil rozsudok okresného súdu z 27. mája 2014, odôvodnil v podstatnom takto:

„Odvolací súd vec prejednal podľa § 212 ods. 1 O. s. p., podľa ktorého je rozsahom a dôvodmi odvolania viazaný a podľa § 214 ods. 2 O. s. p. bez nariadenia pojednávania o odvolaní rozhodol keď dospel k záveru, že rozsudok súdu prvého stupňa opäť nie je možné potvrdiť ani zmeniť.

Odvolací súd po preskúmaní obsahu spisu a prvostupňovým súdom zisteného skutkového stavu a právnom posúdení veci konštatuje, že rozsudok súdu prvého stupňa je nepreskúmateľný, prvostupňovým súdom prijaté závery sú nepresvedčivé, vzájomne rozporné, uvedené nedostatky vytknuté už v skoršom rozhodnutí odvolacieho súdu prvostupňový súd neodstránil a logicky nevysvetlil a z hľadiska právneho posúdenia nie je z rozhodnutia zrejmé, akú konkrétnu právnu normu resp. ustanovenie na skutkový stav aplikoval.

Odvolací súd zdôrazňuje potrebu rešpektovanie základných zásad, na ktorých spočíva odôvodnenie každého rozhodnutia súdu, ako je uvedené v ust. § 157 ods. 2 O. s. p., bez ktorých tak nemožno preskúmať rozhodnutie pre nezrozumiteľnosť, preto v takomto prípade odvolací súd nie je objektívne schopný opakovať alebo doplniť dokazovanie tak, aby mohol rozhodnutie súdu prvého stupňa napadnuté odvolaním zmeniť alebo potvrdiť a z dôvodu zabezpečenia spravodlivej ochrany práv a oprávnených záujmov účastníkov konania musí takéto rozhodnutie zrušiť a v vec vrátiť prvostupňovému súdu.

Napriek predchádzajúcemu rozhodnutiu odvolacieho súdu vydaného v tejto veci pod č. k. 21CoZm/1/2013-547 odvolací súd musí skonštatovať, že prvostupňový súd vo veci skutkových zistení, ich právnom posúdení a zohľadnení potreby presvedčivosti odôvodnenia rozhodnutia zlyhal. Napriek smeru, ktorý naznačil odvolací súd vo svojom predošlom rozhodnutí prvostupňový súd nevykonal žiadne relevantné dokazovanie, ktorým by rozpory v tvrdeniach účastníkov odstránil a obmedzil sa iba na povrchné a jednostranné zhodnotenie dokazovania, ktoré ale nebolo postačujúce k tomu, aby na jeho základe mohol súd jednoznačne určiť funkciu zmenky.

Samotná zmenka zakladá nárok na vyplatenie sumy, ktorá je v nej uvedená a zmenkový dlžník má v zákonom určenej lehote právo podať námietky voči zmenkovému nároku, v ktorých ale musí ich opodstatnenosť aj preukázať. Súd prvého stupňa rozhodnutie

o zamietnutí nároku založil na závere, že zmenka, z ktorej plnenia sa žalobca domáha mohla platne ako zmenka zabezpečovacia existovať už skôr ako účastníci pomysleli na neskôr zmenkou zabezpečovaný záväzok, ktorým podľa prvostupňového súdu bol záväzok vyplývajúci z Dohody o zúžení BSM, pričom charakter zmenky je založený na dohode účastníkov.

Z podstaty zabezpečovacej zmenky musí vychádzať a vyplýva z existencie dohody, ktorou sa určuje, aká povinnosť je zabezpečovacou zmenkou zaistená a ak je táto povinnosť splnená, nemá už zmenkový veriteľ právo zmenku použiť, ak sa nedohodnú inak. Zmysel zmenky s funkciou zabezpečovacou spočíva v tom, aby v prípade, ak konkrétny záväzok nebude dlžníkom riadne a včas splatený, mal veriteľ možnosť náhradného uspokojenia práve prostredníctvom zmenky. Ak je zmenkou zabezpečený záväzok splnený tak nie je dôvod, aby bola platená aj zmenka, pretože by sa jednalo o duplicitné plnenie

Odvolačí súd vytýka prvostupňovému súdu, že opäť nevenoval pozornosť posúdeniu námietok zániku kauzy v spojení s dôvodom vystavenia zmenky, na ktorý nedostatok od počiatku poukazoval žalobca, ktorý o tomto tvrdení nesie dôkazné bremeno.

Záver súdu prvého stupňa založený na konštatovaní, že zmenka plnila zabezpečovaciu funkciu nie je dokazovaním preukázaný, preto ani odkaz na názor [REDAKOVANÉ] uvedený v publikácii Směnka jako zajištění, C. H. Beck Praha 2002 názor súdu nepreukazuje, pretože ako vyplýva z názvu sa v nej autor venuje výlučne právnym otázkam súvisiacim so zmenkami s funkciou zabezpečovacou a nie zmenkám s funkciou platobnou. Platenie zmenkou je tiež výsledkom dohody účastníkov, na základe ktorej existuje popri sebe záväzok právny a záväzok zmenkový.

Je nesporné, že zmenka bola indosovaná po uplynutí lehoty na protest, na základe ktorej skutočnosti sa jedná o obyčajné postúpenie zmenky a žalovanému tak zostáva zachované právo na rovnaké námietky, aké mohol uplatniť voči remitentovi, na ktorú skutočnosť poukazoval i odvolateľ a to v spojení s názorom dovolacieho súdu vysloveného v tomto konaní (str. 8 ods. 3 rozsudku NS SR 3 MObd/4/2009).

K tomu, aby mohol prvostupňový súd o veci rozhodnúť, musí vychádzať z námietok podaných žalovaným voči zmenkovému platobnému rozkazu, v ktorých žalovaný tvrdí, že zmenkový dlh zaplatil, s čím sa spája zistenie okolností a dôvodu vystavenia zmenky

a na tomto základe ustálenie skutočnej funkcie zmenky a to ako zabezpečovacej alebo zmenky na platenie.

Prvostupňový súd ustálil, že sa jedná o zmenku zabezpečovaciú, pretože žalovaný nemal iný právny dôvod plniť v prospech [REDAKOVANÉ]. S takýmto názorom ale nekorešponduje obsah spisu a vykonané dokazovanie, keď [REDAKOVANÉ] tvrdila, že suma 10 mil. Sk bola plnením súvisiacim s vyporiadním BSM a popri ňom existoval i jej nárok na platenie zo zmenky.

Odvolačný súd poukazuje na svoje rozhodnutie vydané pod č. k. 21 CoZm/1/2013-547, v ktorom prvostupňovému súdu podrobne vytkol nedostatky jeho predošlého rozhodnutia a naznačil smer, akým sa má po vrátení veci uberať, ktorý ale prvostupňový súd nerešpektoval a vydal rozhodnutie, ktoré je nepreskúmateľné, nerešpektujúce predložené dôkazy, v ktorom absentujú konkrétne skutkové zistenia a ich právne posúdenie, z toho dôvodu odvolací rozhodnutie prvostupňového súdu podľa § 221 ods. 1 písm. f) a h) O. s. p. zrušil a podľa § 221 ods.2 O. s. p. mu vec vrátil na ďalšie konanie s tým, že v novom rozhodnutí súd rozhodne i o trovách tohto konania (§ 224 ods. 3 O. s. p.).“

Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ podanou sťažnosťou v podstate tvrdí, v rozpore so závermi krajského súdu uvedenými v jeho uznesení z 29. mája 2015, že skutkové závery okresného súdu sú postačujúce na preukázanie ním prijatých záverov, ku ktorým dospel vo svojom rozsudku z 27. mája 2014.

Podľa názoru ústavného súdu právny názor krajského súdu v danej veci je zdôvodnený vyčerpávajúcim spôsobom, krajský súd dostatočne jasne poukázal na podľa neho nedostatočne v konaní preukázané skutkové zistenia, na ktorých okresný súd svoje rozhodnutie založil, ktoré je potrebné doplniť alebo vyvrátiť na základe nových dôkazov v ďalšom konaní. Nie je úlohou krajského súdu presne pomenovať dôkazy, ktoré majú byť súdom vykonané, a napokon to nie je ani úloha samotného okresného súdu, keďže dôkazné bremeno svojich tvrdení nesú účastníci sporu. Samotnú skutočnosť, že krajský súd ním určený smer dokazovania, ktorým sa má uberať v ďalšom konaní, okresný súd spresnil aj s poukazom na svoje predchádzajúce rozhodnutie, v predmetnej veci možno považovať za krajný spôsob odôvodnenia rozhodnutia, avšak s ohľadom na skutočnosť, že sťažovateľ

ako účastník tohto konania je s uvedeným rozhodnutím oboznámený, nemožno ho označiť za ústavne neakceptovateľný. Navyše je zjavné, že uvedený odkaz na predchádzajúce rozhodnutie nie je jediným návodom pre okresný súd, ale odôvodnenie uznesenia z 29. mája 2015 obsahuje i krajským súdom špecifikované označenie konkrétnych skutkových okolností, ktoré považuje v predmetnom konaní za nedostatočne preukázané na základe v konaní vykonaného dokazovania.

Vzhľadom na uvedené ústavný súd po preskúmaní napadnutého uznesenia krajského súdu z 29. mája 2015 dospel k záveru, že z jeho odôvodnenia nemožno vyvodit' nič, čo by signalizovalo, že zvolená interpretácia relevantných právnych noriem by bola arbitrárna alebo svojvoľná, majúca za následok porušenie základného práva na súdnu ochranu a spravodlivé súdne konanie podľa čl. 46 ods. 1 ústavy alebo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Samotná skutočnosť, že sťažovateľ sa s výrokom uznesenia z 29. mája 2015 nestotožňuje, nezakladá porušenie označených základných práv a slobôd.

Ústavný súd preto nemá dôvod zasahovať do záverov krajského súdu. Ústavný súd k tomu poznamenáva, že základné právo na súdnu ochranu a spravodlivé súdne konanie garantované ústavou neznamená právo na úspech v konaní pred všeobecným súdom a nemožno ho ani účelovo chápať tak, že jeho naplnením je vyhovieť všetkým návrhom účastníka konania (napr. II. ÚS 4/94, I. ÚS 8/96).

O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti v zmysle judikatúry ústavného súdu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánom štátu (súdu) nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi namietaným rozhodnutím a základným právom alebo slobodou, ktorých porušenie sa namietalo, alebo z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť možno preto považovať tú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistí možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, ktorej reálnosť by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05). Dôvodom na odmietnutie návrhu pre jeho zjavnú neopodstatnenosť je teda absencia priamej súvislosti medzi označeným základným právom alebo slobodou na jednej strane

a namietaným konaním alebo iným zásahom do takéhoto práva alebo slobody na strane druhej. O taký prípad išlo aj v prerokúvanej veci, preto ústavný súd z už uvedených dôvodov považuje sťažnosť aj za zjavne neopodstatnenú.

Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti sa ústavný súd už ďalšími návrhmi sťažovateľa nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 4. mája 2016